Fără Dumnezeu în lume

Scrisă de Kristina Roy
Ilustraţii de Suzanne Gilmore

NOTĂ:
Imaginile pentru această serie de lecţii pot fi cumpărate online de la majoritatea birourilor şi magazinelor AMEC. Pentru a vedea lista cu birourile şi magazinele AMEC, te rugăm să vizitezi site-ul www.teachkids.eu/ro şi să apeşi butonul „Adrese“.

Copyright © 2000 European Child Evangelism Fellowship
Toate drepturile sunt rezervate internaţional. Materialul poate fi folosit pentru uzul personal, nonprofit şi necomercial. Pentru detalii complete despre permisiunea de a-l folosi vizitează site-ul www.teachkids.eu/ro

Biografia Kristinei Roy

Vieţile Kristinei Roy şi a surorii ei sunt o mărturie pentru alţii. Ele arată ce lucruri mari poate să facă Dumnezeu prin oameni simpli, slabi, care se dăruiesc pe sine lui Hristos şi doresc să i se supună.

Când Kristina Roy L-a acceptat pe Hristos ca Mântuitor şi Domn al ei, ea şi-a dedicat viata slujirii Lui. Ea s-a dăruit pe sine însăşi, fără egoism. În ciuda multor obstacole, ea nu s-a temut, şi a umblat curajoasă cu Isus pentru a-şi atinge scopul. Ea credea cu putere versetul din Cuvântul lui Dumnezeu, care era scris pe peretele unei case de îngrijire din Stara Tura, „Domov bielych hlav (casa capetelor albe)". Versetul era: *„... dacă vei crede vei vedea slava lui Dumnezeu" (Ioan 11:40).* Ea trăia conform acestor versete.

Kristina s-a născut în Stara Tura, Slovacia, pe 18 august 1860, în familia unui pastor luteran. Ea şi sora ei Maria şi-au început activitatea publică ca iniţiatori ai Hodry Kryz (Crucea Albastră), o Societate de Abstinenţă asociată cu Biserica Luterană. Ele au împărtăşit Evanghelia şi au luptat împotriva păcatului naţional – alcoolismul.

Dragostea pentru Hristos şi pentru oameni le-a determinat să facă şi lucrare socială. Mai întâi ele au îngrijit copii neprivilegiaţi şi mai târziu, pe orfani.

S-a înfiinţat un orfelinat simplu, mai târziu un spital, un cămin, apoi o casă de îngrijire. Totul a fost sprijinit prin donaţii. Lucrătorii creştini au fost instruiţi în şcoală şi apoi au slujit pe Domnul fără nici o asigurare de sănătate sau pensie.

Surorile Roy (Slovakian Royova) L-au iubit pe Domnul foarte mult. De asemenea şi-au iubit ţara natală, Slovacia şi compatrioţii lor. Dragostea lor poate să fie văzută în cântările prin care îl lăudau pe Domnul şi arătau calea către El. Ele au compus şi aranjat peste 100 de cântări, dintre care multe au fost traduse în germană şi în alte limbi. Kristina este de asemenea cunoscută pentru lucrarea ei literară. Şi-a folosit darul de a scrie şi de a vorbi în revista „Vecemica", precum şi în cele peste 50 de cărţi scrise pentru toate vârstele. Ea este renumită în multe ţări şi cărţile ei au fost traduse în 25 de limbi.

Prima carte a Kristinei „Fără Dumnezeu în lume" a fost scrisă într-o noapte – stând în genunchi în mansardă, la lumina unei lumânări. A fost tradusă în 21 de limbi inclusiv chineza, şi este prima carte slovacă care a fost tradusă într-o limbă străină.

Kristina a murit în 1936 la Stara Tura, unde a locuit aproape toată viaţa ei. Oricine a fost în jurul ei a primit de la ea speranţă, putere şi viziune. Viaţa şi lucrarea ei au influenţat oameni din generaţia ei şi generaţiile ulterioare. Cântările şi cărţile scrise de ea au multe lucruri de spus şi pot ajuta la formarea unui caracter creştin sănătos.

Fără Dumnezeu în lume

Accent special

1. Să ajute copiii să înţeleagă planul de mântuire al lui Dumnezeu.
2. Să trezească în copilul creştin o dorinţă pentru o relaţie mai strânsă cu Hristos şi să împărtăşească Evanghelia cu alţi copii.

Verset de memorat

„Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul lui Fiu, pentru ca oricine crede în El, să nu piară, ci să aibă viaţa veşnică.“
(Ioan 3:16)

Cântare

„Isus iubeşte pe fiecare“

Planşa 1

Chiar şi oamenii cei mai în vârstă îşi amintesc cu greutate de o iarnă mai severă decât cea din decembrie a acelui an. (Era în timpul anilor 1800). Într-o seară trupul unei femei a fost găsit lângă curtea bisericii. Murise îngheţată. Oamenii din sat nu au ştiut cine era, nici de unde venea. Fiecăruia i-a părut rău pentru ea, în mod special atunci când i-au găsit bebeluşul. Era un mic băieţel şi încă trăia! Ce avea să devină el?

Ei bine, băieţelul a avut un acoperiş deasupra capului, datorită faptului că soţia primarului s-a decis să-l ţină la ea. Au numit băieţaşul „Martinko“. Nu era aşa de rău în casa primarului. Ei l-au hrănit şi i-au dat haine. Când era mic, dormea în colţul hornului, dar când a avut 5 ani s-a mutat să doarmă în grajd. Iepurii şi o vacă bătrână erau şi ele acolo.

Vaca cea bătrână se uita la el de fiecare dată când mergea la culcare şi se gândea că este foarte ciudat faptul că el niciodată nu se roagă. Înainte să se aşeze jos, ea întâi îşi îndoia genunchii şi trimitea un oftat la Dumnezeu. Ea nu ştia că, pentru a se ruga, Martinko ar fi trebuit să fie învăţat să ştie ce să facă. Dar nimănui nu-i păsa dacă Martinko ştia cum să se roage. Soţiei primarului nu-i păsa. Poate că ea însăşi nu se rugase niciodată. Ea era bucuroasă că Martinko era ascultător şi că nu se certa cu ea.

Dar despre tine ce poţi să spui? Îi mulţumeşti tu lui Dumnezeu când te duci la culcare, pentru ziua care a trecut, pentru protecţia Lui? Îi mulţumeşti dimineaţa că ţi-a dat încă o zi? Îi mulţumeşti pentru hainele tale, pentru mâncarea ta, pentru părinţii, fraţii şi surorile tale şi pentru darurile bune pe care le primeşti de la El?

Martinko nu a fost învăţat să se roage şi nu a fost trimis la şcoală. Soţia primarului s-a gândit că el era orfan şi de aceea nu avea nevoie să meargă la şcoală. Pe lângă aceasta ea dorea ca el să stea tot timpul acasă, astfel că el nu a reuşit să înveţe să scrie sau să citească.

Planşa 2

Când Martinko avea 11 ani, soţia primarului a murit. Aceasta a adus schimbări în viaţa lui. El încă putea să locuiască la casa primarului, dar a fost trimis să lucreze pentru păstorul satului, Bătrânul Andrej. Bătrânul Andrej era slăbit şi bolnav, şi păşunile erau departe. Martinko însuşi s-a dovedit a fi un bun păstor. El învăţase să iubească animalele primarului – ele erau cele mai bune prietene ale lui. Şi animalele îl iubeau. Vacile, viţeii şi chiar câteva dintre oi alergau după cornul care răsuna. Cornul era un semn că ele aveau să meargă afară cu Martinko. Câinele Bătrânului Andrej, Bundas, era un ajutor bun pentru el. Ei se iubeau unul pe altul şi aveau grijă de vite, ca o echipă bună.

După un an şi Bătrânul Andrej a murit şi Martinko a fost ales să fie el însuşi păstorul satului. Andrej îi lăsase o colibă veche, pe care s-o folosească. Ferestrele erau astupate cu paie, ca soarele să nu bată înăuntru vara, şi ca să nu intre frigul iarna. Pereţii erau crăpaţi şi acoperiţi cu pânze de păianjen. Duşumeaua era acoperită cu un strat gros de gunoi şi praf din anii trecuţi.

Când Marinko a văzut-o, s-a aşezat pe trepte şi a plâns. Pentru prima dată în viaţă şi-a dat seama că el nu are pe nimeni în lume care să se îngrijească de el – era singur. Pe când stătea şi plângea, dintr-o dată a auzit o păsărică

ciripind deasupra capului lui. El s-a uitat în sus şi a văzut cuibul unor rândunele. Ele veniseră dintr-o ţară îndepărtată şi îşi curăţau căsuţa lor.

Martinko s-a simţit ruşinat. S-a hotărât că nici el nu-şi va lăsa casa murdară, aşa că a început să facă curăţenie. Când au văzut câteva femei din acel loc ce făcea el, s-au decis să-l ajute. I-au văruit coliba în alb, bărbaţii i-au reparat acoperişul şi i-au făcut o masă şi o bancă. Martinko era fericit şi mulţumitor.

El şi-a păstrat casa ordonată, dar locul lui favorit era afară în pădure. Îi plăcea frumuseţea naturii. Când animalele păşteau în linişte, el făcea împletituri din răchită; făcea coşuri şi apoi le vindea. De multe ori se întreba: „Cine a făcut toate aceste frumuseţi? Cine a poruncit soarelui să răsară în fiecare dimineaţă şi să asfinţească în fiecare seară? Poate era Dumnezeu, acel nume pe care îl folosea primarul când înjura, şi despre care vorbeau femeile când murea cineva că Domnul Dumnezeu este bun, fiindcă a luat-o pe această persoană la El.“ Dacă este El, care a făcut toate lucrurile aşa de bune, cu siguranţă că El trebuie să fie un Stăpân mare şi puternic!“

Martinko nu avea pe nimeni care ar fi putut să-l întrebe. El s-a uitat către cer şi a spus: „Dumnezeul meu, eu nu ştiu nimic despre Tine. Dar dacă Tu poţi să faci totul, te rog fă posibil ca să învăţ ceva despre Tine.“ El a crezut că Dumnezeu l-a auzit. Era aşa de absorbit în gândurile sale că nu a văzut că una dintre oile sale a căzut într-un tufiş. A reuşit să o scoată de acolo şi să o aducă înapoi în turmă.

Câteva femei l-au văzut în timp ce treceau pe acolo, şi una dintre ele a spus: „Ţi s-a întâmplat exact ca bunului Păstor despre care vorbea Domnul Isus Hristos.“ Cine a fost bunul Păstor şi cine a fost Isus Hristos? Martinco nu ştia nimic despre aceştia. Nimeni nu-i spusese că Isus era Fiul lui Dumnezeu. Martinco avea multe întrebări despre Isus Hristos, dar nu era nimeni care să-i răspundă la ele.

Planşa 3 (Linia neagră din această imagine arată că păcatul desparte.)

Era duminică. Toată lumea s-a dus la biserică, dar Martinko şi-a condus turma la păşune. Niciodată în viaţa lui nu fusese la biserică. Odată, iarna a dorit să meargă acolo, dar oamenii au spus că el nu are haine potrivite pentru biserică şi nu ştie să citească. El s-a dus la mormântul mamei şi a plâns. Când groparul l-a văzut acolo i-a părut rău pentru băiat. A încercat să-l facă fericit spunându-i că parohia îi va cumpăra un costum nou şi când va veni iarna va putea să meargă la biserică. Acum Martinko era din nou bucuros. Tu eşti bucuros când mergi la biserică, la Şcoala Duminicală sau la Grupul Vestea Bună, sau mergi acolo fără voia ta?

Martinko şi-a condus turma către râu. El a auzit răsunând clopotele bisericii şi dintr-o dată s-a simţit aşa de trist. Era trist pentru că, în timp ce alţii erau în biserică, ascultând Cuvântul lui Dumnezeu, el trebuia să pască vitele.

Dintr-o dată a văzut venind un străin. Era încă tânăr, proaspăt bărbierit şi îmbrăcat ca orăşenii. El a întrebat despre drumul către sat şi a văzut că băiatul este trist. Au început să vorbească şi Martinko şi-a dat seama că omul avea să fie pastor.

Martinko i-a cerut străinului să-i predice şi lui pentru că el niciodată nu a auzit o predică. Când tânărul şi-a dat seama cât de puţin ştie Martinko despre Hristos, a rămas înmărmurit: „O, băiatul meu, tu eşti fără Dumnezeu în lume şi fără Hristos!“ Şi el a început să-i predice despre naşterea lui Hristos. Despre aceasta se vorbeşte la Crăciun, timpul în care ne amintim că Dumnezeu a trimis pe singurul lui Fiu, Isus Hristos, în lume. Înainte ca El să se nască pe pământ, Isus era împreună cu Tatăl Său sus în cer. Dumnezeu vrea ca toţi oamenii să fie acolo, într-o zi. Oamenii au fost neascultători şi aceasta este ceea ce Cuvântul lui Dumnezeu numeşte păcat. Păcatul îi desparte pe oameni de Dumnezeu. Dumnezeu este sfânt, fără păcat, şi El nu poate suporta păcatul. El iubeşte oamenii. El îi iubeşte aşa de mult încât a decis să trimită pe singurul Său Fiu.“ Tânărul a citit acest verset din Biblie, versetul pe care l-am învăţat şi noi astăzi. (Spuneţi versetul *Ioan 3:16* împreună cu copiii).

Isus s-a născut ca un bebeluş, exact aşa cum te-ai născut tu sau eu. El a crescut în acelaşi fel în care ai crescut şi tu, a avut aceleaşi probleme ca toţi copiii, aşa că El te înţelege. În contrast cu toţi ceilalţi, El nu a păcătuit niciodată. El a fost ascultător de Dumnezeu. Dacă tu eşti neascultător, aceasta este păcat. El ne arată în Cuvântul Său, Biblia, ce doreşte să facem noi. De exemplu, în *Efeseni 6:1* citim: *„Copii, ascultaţi de părinţii voştri.“* Dacă nu asculţi de părinţii tăi, ai păcătuit, pentru că nu l-ai ascultat pe Dumnezeu. Sau … (dă câteva exemple concrete de păcat). Isus nu a păcătuit niciodată – nici în gândurile şi vorbele Lui, nici în faptele Lui. El a făcut numai bine, şi cu toate acestea, nu l-au iubit toţi oamenii.

Ei nu doreau să audă că sunt păcătoşi. Ei sunt la fel şi astăzi. Mulţi copii şi adulţi cred că ei nu sunt păcătoşi, sau nu se gândesc la păcatele lor. Dar Cuvântul lui Dumnezeu spune: *„Căci toţi au păcătuit şi sunt lipsiţi de*

slava lui Dumnezeu“ (Romani 3:23). Toţi – aceasta înseamnă tu şi eu. Noi am păcătuit. În vremurile de atunci oamenii nu doreau să se pocăiască de păcatele lor, şi ei s-au decis să-l omoare pe Isus. El a murit pe cruce – ei L-au pironit acolo.

Nu însemna că El nu a putut să se apere. Isus a dorit să moară. El a venit pe pământ ca să moară pentru oameni. Dumnezeu a pedepsit pe Fiul Său inocent, Isus Hristos, în locul tău şi al meu. Cuvântul lui Dumnezeu spune: *„... Hristos, ... a suferit odată pentru păcate, El, Cel neprihănit, pentru cei nelegiuiţi ...“ (I Petru 3:18).* El a murit ca tu să poţi să trăieşti pentru totdeauna. Apoi ei au pus trupul lui Isus într-un mormânt.

Aici tânărul a trebuit să se oprească, pentru că Martinko plângea în timp ce se gândea la faptul că Isus a trebuit să moară pentru el, pentru a-l salva din iad. El plângea cu atâta amar şi nu s-a oprit decât atunci când tânărul a început să citească din Biblie. El a citit cum a fost îngropat Isus, dar nu a rămas în mormânt. El a înviat a treia zi. A stat 40 de zile pe pământ, s-a arătat ucenicilor Lui şi mulţi oameni L-au văzut. Apoi într-o zi s-a dus în cer.

Acum este acolo şi are toată puterea în cer şi pe pământ. El este Dumnezeu şi te vede în fiecare situaţie. El ştie totul despre tine. El te iubeşte şi vrea să te ia în cer când se va întoarce într-o zi. Isus a promis că El se va întoarce şi Îi va lua pe ai Săi cu El. Ai dori să fii printre cei care vor merge în ceruri cu Isus? Nu eşti sigur ce să faci? Iată ce spune Isus în *Apocalipsa 3:20: „Iată Eu stau la uşă, şi bat. Dacă aude cineva glasul meu şi deschide uşa, voi intra la el, voi cina cu el şi el cu Mine.“*

Isus bate la uşa inimii tale şi te cheamă să-ţi mărturiseşti Lui păcatele, fiindcă El doreşte să te ierte. Poţi să faci aceasta chiar acum, aici sau acasă sau într-un alt loc liniştit. Acum mă voi ruga. Dacă simţi în inima ta că doreşti să-ţi mărturiseşti păcatele acum, poţi să te rogi în inima ta împreună cu mine: „Doamne Isuse, ştiu că nu am fost ascultător de tine de multe ori şi că am păcătuit. Cred că Tu ai fost pedepsit pentru păcatele mele. Acum, în timp ce Tu baţi la uşa vieţii mele, eu vreau să ţi-o deschid. Te rog, iartă-mi păcatele şi vino în viaţa mea. Doresc ca Tu să fii Domnul şi Mântuitorul meu. Amin.“

Lui Martinko i-a plăcut cuvintele pe care le-a spus străinul. El tânjea aşa de mult să aibă Cuvântul lui Dumnezeu şi să-L citească zilnic. Dar el avea o mare problemă – nu ştia să citească.

Eşti mulţumitor lui Dumnezeu că poţi să mergi la şcoală? Aminteşte-ţi să-i respecţi pe învăţătorii tăi, pe aceia care te învaţă să scrii, să citeşti, te învaţă matematica sau alte lucruri bune la şcoală. Nu fiecare copil are această oportunitate. Dacă ştii să citeşti, citeşte cărţi bune, şi în mod special citeşte Biblia în fiecare zi. Vei învăţa multe lucruri bune care-ţi vor fi de mult folos.

Martinko a vrut să înveţe mai mult despre Dumnezeu şi Isus, şi în mod special despre locul minunat unde Isus îi va lua pe ai Săi. El s-a rugat lui Isus să-i trimită pe cineva care ar putea să-l înveţe să citească, şi el a crezut că Dumnezeu l-a auzit. Într-o zi el va putea să citească singur din acea Carte Sfântă.

(Dacă doreşti să spui povestirea în două lecţii, poţi să te opreşti aici).

Planşa 4

Alt băiat din sat a rămas orfan, când a murit mama lui. Jozko avea opt ani, aşa că el era mai mic decât Martinko. El deja mergea la şcoală şi putea să scrie şi să citească. Martinko a întrebat primarul dacă Jozko ar putea să vină să locuiască cu el, şi i s-a acceptat această cerere.

Când au mutat lucrurile lui Jozko în coliba lui Martinko, a fost aşa de entuziasmant pentru Martinko să descopere o Biblie printre celelalte cărţi. Dorinţa lui Martinko de a citi creştea în fiecare zi. Doar imaginează-ţi – el acum avea o Biblie în casa lui, dar nu putea să citească.

Doreşti tu să citeşti Biblia? Ai Biblia ta proprie? Stă pe raft şi poate ocazional îţi aduci aminte că ar trebui să o citeşti? O aduci cu tine la Şcoala Duminicală sau la Grup?

Martinko tânjea să ştie tot ce era scris în Biblie. Tânjea aşa de mult că a început să înveţe să citească. Jozko îi arăta în fiecare zi câte o literă şi în timp ce era la şcoală, Martinko mâna vitele şi învăţa literele. La început se descurca greu şi nu avea prea mare succes, dar a fost perseverent şi în scurt timp a reuşit să pună cuvinte laolaltă. Cea mai deosebită zi a fost când a putut să citească câteva cuvinte din Biblie şi nu a mai trebuit să-l aştepte pe Jozko.

Mai târziu a reuşit să scrie şi să citească din ce în ce mai bine. Când a venit iarna a putut să meargă la şcoală. Era mult mai mare decât ceilalţi, dar învăţătorilor şi colegilor lui de clasă le plăcea foarte mult de el datorită curajului şi hotărârii sale.

Acum Martinko putea să meargă la biserică. Vara l-a trimis pe Jozko acolo pentru că el trebuia să mâne vitele. După aceea, Jozko îi povestea tot ce se întâmpla la biserică şi îl învăţa cântările care se cântau acolo.

Când Martinko a putut să meargă la biserică a fost foarte fericit. Niciodată n-a lipsit duminica. Şi cât de minunat cânta din tot sufletul, pentru că el Îl iubea pe Dumnezeu şi pe Fiul Său aşa de mult. El era fericit că putea să citească Noul Testament, care i-a fost dat lui şi lui Jozko de către un om care vindea Biblii în sat. L-i s-au dat de asemenea şi imagini foarte frumoase.

Martinko nu mai era trist şi el cânta când era pe păşune. Inima lui era plină de dragoste pentru Domnul Isus şi el dorea foarte mult să Îl vadă şi să fie cu El. El se întreba: „Când va fi aceasta? Când va veni Isus pentru mine, seara sau dimineaţa?“ Cuvintele răsunau cu un ecou „… dimineaţa, dimineaţa …“ aşa că el a luat cuvântul „dimineaţa“ ca un răspuns, şi a fost foarte fericit.

Planşa 5

Oamenii din sat îl iubeau pe Martinko şi îl respectau. Au văzut cât de bine lucrează şi de asemenea în alte lucruri el putea să fie un exemplu pentru oricine. Martinko ştia că Dumnezeu îl vedea şi ştia totul, şi el nu voia să-L supere. El îi sfătuia pe alţii să nu păcătuiască împotriva lui Dumnezeu.

Datorită lui Martinko, oamenii din sat au început să se gândească la Dumnezeu şi la poruncile Lui. Dacă tu i-ai dat viaţa Domnului Isus, dacă Îl iubeşti, dovedeşte viaţa ta acest lucru? Trăieşti într-un fel în care Domnul Isus să fie satisfăcut cu tine, şi ca părinţii, învăţătorii şi prietenii să vadă că comportamentul şi vorbirea ta s-au schimbat. Încerci să nu păcătuieşti, şi le spui şi altora să nu păcătuiască şi să-L accepte pe Isus ca Mântuitor al lor?

Martinko nu făcea coşuri duminica şi se îmbrăca în haine de sărbătoare chiar şi atunci când nu putea să meargă la biserică. „Este duminică şi în pădure, şi Dumnezeu mă vede şi acolo“, obişnuia el să spună. El se aşeza pe o stâncă, citea din Noul Testament şi cânta. În felul acesta el ţinea duminica, respectând-o ca ziua specială a lui Dumnezeu.

În timp ce citea Noul Testament, a ajuns la ultima carte din Biblie, numită „Apocalipsa“. El a învăţat multe lucruri despre cer. El a citit că Dumnezeu pregăteşte un cer nou şi un pământ nou pentru ai Lui şi că Isus s-a dus acolo ca să pregătească un loc pentru noi. În acea lume nouă, va fi o cetate mare, construită din mărgăritare, cu douăsprezece porţi. Fiecare poartă este făcută dintr-un singur mărgăritar şi străzile sunt pavate cu aur. Domnul Isus are tronul Lui de aur acolo şi El este Împărat peste aceia pe care i-a luat la El. Aceşti oameni Îl vor sluji, Îl vor vedea pe El şi de asemenea pe Dumnezeu Tatăl şi vor locui acolo pentru totdeauna. Martinko a mai citit că numai aceia al căror nume este scris în Cartea Vieţii vor putea să intre în cetate.

L-a cuprins o teamă mare. S-a gândit: „Cine ştie dacă şi numele meu este scris acolo? A căzut în genunchi şi s-a rugat: „Doamne Isuse, Tu ai spus că ne dai tot ce-Ţi cerem, aşa că Te rog să scrii numele meu în Cartea aceea. Vreau să vin la Tine şi să-Ţi slujesc pentru totdeauna, pentru că Tu m-ai iubit şi ai murit pentru mine.“ Martinko a crezut că Isus l-a auzit şi că numele lui a fost scris în Cartea Vieţii, aşa că el va intra în cetatea cu porţi de mărgăritare şi străzi de aur. El era foarte fericit de lucrul acesta.

Ştii tu dacă numele tău este scris în Cartea Vieţii? Dacă ştii aceasta, atunci mulţumeşte-I Lui şi slujeşte-L cu credincioşie. Spune altora că Dumnezeu îi iubeşte aşa de mult că a dat pe singurul lui Fiu să moară pentru păcatele lor, ca ei să trăiască cu El pentru totdeauna. Îţi aminteşti versetul care spune despre lucrul acesta? (Spune-l împreună cu copiii şi apoi dă-le şi lor oportunitatea să-l spună).

Dacă încă nu eşti sigur că numele tău este scris în Cartea Vieţii, Isus ne asigură că, *„pe cel ce vine la Mine, nu-l voi izgoni afară.“ (Ioan 6:37).* El a murit pentru păcatele tale şi vrea să le ierte. Poţi să-i mărturiseşti Lui păcatele tale. Aşa cum a făcut şi Martinko, poţi să-I spui că-I dai Lui viaţa ta şi roagă-L să scrie numele tău acolo în Cartea Vieţii. El o va face, pentru că El a promis: *„Dacă … cineva … deschide uşa, voi intra la el, voi cina cu el şi el cu Mine.“ (Apocalipsa 3:20).*

Dacă Îl primeşti pe Domnul Isus în viaţa ta, vei locui cu El pentru totdeauna. Dacă ai întrebări referitor la modul în care ai putea să faci aceasta, şi vrei să vorbeşti cu mine, vino după ce terminăm lecţia la (spune unde) şi eu te voi ajuta.

Planşa 6

Coliba în care locuiau băieţii era foarte veche. Jozko s-a înspăimântat când un perete a început să cadă înăuntru. Coliba se putea dărâma pe ei – se mai ţinea doar datorită unei pietre mari pe care se sprijinea. Oamenii i-au sfătuit pe băieţi să doarmă în magazie. Dacă coliba s-ar fi dărâmat, ar fi putut să-i omoare. Aşa că au luat singura plapumă pe care o aveau şi s-au mutat în magazie.

Vara era umedă. Martinko avea mai multe vite ca de obicei şi se născuse mulţi miei. Băieţii aveau mult de lucru. Jozko ajuta în casa pădurarului şi Martinko era singur cu vitele.

Într-o seară Jozko a fost reţinut mai mult ca de obicei la casa pădurarului şi Martinko a fost silit să ducă turma singur acasă. Vitele fuseseră foarte neliniştite în ziua aceea şi erau aşa de multe. Când a ajuns acasă şi-a dat seama că o oaie lipsea. Era oaia morăriţei. Ea l-a blestemat pe Martinko cu cele mai rele cuvinte la care se putea gândi. I-a spus chiar că el niciodată nu a aparţinut acelui ţinut şi că a făcut numai rele satului.

Martinko a stat o vreme neştiind ce să facă … . I-a părut rău că a supărat-o aşa de tare pe morăriţă, dar şi mai rău că a pierdut oaia. Era aşa de îngrijorat de bietul animal că a început să plângă. A alergat înapoi în pădure să caute oaia.

Era întuneric, numai luna lumina drumul. Martinko a alergat cât a putut de repede şi nu s-a oprit decât când a ajuns la prăpastie. Umed de transpiraţie, s-a aşezat pe pământ pentru a-şi linişti bătăile inimii. După o vreme a început să caute oaia şi s-o strige. El a strigat mult timp – dar degeaba – era linişte deplină! El a strigat cu încordare, având vocea înecată de plâns. În cele din urmă a auzit un behăit slab în depărtare.

Uşurat, Martinko a strigat liniştitor oaia, în timp ce urma sunetul behăitului ei. A pornit-o la fugă printre tufişuri şi cătină şi a sărit peste trunchiuri de copaci căzuţi şi rădăcini. Când cădea sau se împiedica nu băga în seamă acestea. Picioarele îi erau tăiate şi julite. Dar el continua să caute şi să strige. În final, iată că a ajuns acolo – oaia zăcea la mare adâncime, între stânci. Lâna ei era încurcată printre spini. Nu se putea mişca. Dacă nu putea să o scoată de acolo, ar fi murit!

Martinko a stat liniştit, şi o voce interioară se părea că i-a spus: *„…Fiul Omului a venit să caute şi să mântuiască ce era pierdut.“ (Luca 19:10).* Oh, acum el a înţeles versetul! Aşa cum oaia nu ar fi reuşit niciodată să iasă singură de acolo, în acelaşi fel nici oamenii păcătoşi nu ar putea să urce spre cer. Spinii ţineau oaia strâns, aşa cum păcatul şi diavolul îl trag înapoi pe om. De aceea a venit Domnul Isus. El a chemat, şi oricine răspunde chemării Lui este căutat, găsit şi adus la El.

Martinko a început să coboare pe pietre cu atenţie, către oaie. Dar dintr-o dată o piatră s-a desprins de sub piciorul lui – oaia putea să fie omorâtă aşa de uşor! Martinko şi-a folosit doar mâinile pentru a se agăţa şi coborî, dar atunci o piatră pe care a apucat-o cu mâna dreaptă a început să se fărâme. Dacă şi piatra de sub mâna lui stângă va cădea, cu siguranţă oiţa va fi omorâtă. Pentru a proteja oiţa, Martinko a lăsat piatra şi a alunecat în jos, tot mai jos, mai jos … . Apoi au început să-i vâjâie urechile şi totul s-a făcut negru în faţa ochilor lui. A auzit parcă de departe ca un sunet de clopot, şi apoi totul s-a liniştit. Pentru cât timp, el nu ştia.

În zori a simţit ceva cald pe faţa lui şi a auzit un sunet ciudat, plângător. A deschis ochii şi acolo era câinele lui, Bundas, care-i lingea faţa. El a scheunat – acesta era sunetul acela plângător. Jozko stătea pe vârful dealului, plângând. Marinko şi-a amintit ce s-a întâmplat. Oaia stătea liniştită între spini, rumegând. El aproape că a plătit cu viaţa lui proprie pentru a o salva aşa cum şi Isus Hristos a trebuit să moară, atunci când a dorit să ne elibereze pe mine şi pe tine de la distrugere.

Planşa 7

Obosit, Martinko a plecat înapoi către sat. Nu mâncase nimic din ziua precedentă, şi apoi toată noaptea a stat pe pământ până când l-a acoperit roua de dimineaţă. Dar, cu toate acestea, cea mai mare bucurie a lui a fost să aducă oaia, vie şi sănătoasă, înapoi la morăriţă.

El s-a gândit că şi ea va fi bucuroasă. Ce surpriză a fost atunci când, în loc să-i mulţumească, ea l-a dojenit din nou, şi altă femeia a bombănit că vine aşa de târziu să ia animalele.

Aceste cuvinte l-au mâhnit mai mult decât orice altceva din întreaga viaţă. Josko a încercat toate lucrurile la care se putea gândi pentru a-l face fericit din nou pe prietenul lui, dar fără succes. El nu mai voia nici să cânte, ci doar citea Biblia. S-a deschis chiar la locul unde iudeii au vrut să-l omoare cu pietre pe Isus pentru că vindecase un om în ziua de odihnă. Dar Isus i-a iertat şi chiar a murit pentru ei. Martinko s-a decis s-o ierte pe

morăriţă. Apoi a devenit din nou ca înainte. Avea grijă de vite mai bine ca oricând şi pentru Josko şi alţi oameni era un mare ajutor.

Dar anumite lucruri erau diferite. El nu mai putea să se caţere în copaci, decât cu mare dificultate. Când ducea turma către pădure, trebuia să se odihnească de trei ori pe drum. Nu mânca mai nimic, dar tot timpul îi era sete. Faţa lui arăta palidă şi ochii aveau o strălucire ciudată, ca două stele.

Când au mers în pădure pentru ultima dată înainte de venirea iernii, i-a fost greu să-i spună: „la revedere“. Martinko s-a simţit aşa de ciudat, ca şi cum nu va mai vedea această lume minunată. Soarele strălucea peste pădure şi fiecare frunză care cădea părea că spune: „Martinko, noapte bună! N-o să te mai vedem!“ Pe când ducea turma de la pădure înapoi către casă, se întorcea mereu să privească în urmă.

Planşa 8

Când au ajuns acasă, Martinko nu avea poftă să mănânce cina. Jozko şi Martinko au citit Biblia împreună, s-au rugat şi s-au dus la culcare. Încă dormeau în magazie. Era o noapte foarte rece. Toate florile au îngheţat. Băieţii s-au aşezat sub aceeaşi plapumă şi Josko tuşea în somn. Lui Martinko i-a fost teamă ca Josko să nu răcească, aşa că şi-a acoperit prietenul cu plapuma şi el s-a ghemuit sub o pelerină veche.

Era aşa de frig că dinţii au început să-i clănţăne. Apoi a început să simtă frigul în pieptul lui, în spate, în tot trupul. Nu ştia ce să facă. Voia să-l trezească pe Jozko, dar nu putea să vorbească. A început să strige la Domnul Isus. I-a spus cât de rău se simte şi cât de frig îi era. S-a rugat lui Isus să-l ajute. Dintr-o dată a simţit o căldură prin mădulare şi el a început să transpire.

În timpul acesta groparul trecea pe lângă magazia veche. Era un obicei în sat ca în fiecare noapte la ora 11.00 să sune din corn. El mergea către casă şi s-a dus să vadă băieţii. Adesea intra să îi vadă, în timp ce dormeau. A fost surprins să-l vadă pe Martinko întins pe paie, vorbind cu cineva; fruntea şi obrajii îi ardeau ca focul şi ochii îi scânteiau.

Groparul a ascultat un timp şi s-a gândit că băiatul vorbeşte în somn. Nu ştia că Martinko vorbea celui mai bun prieten al lui, Isus, care era acum lângă el, ajutându-l. El a alergat înapoi în sat. A trezit mai multe femei şi cu toţii au alergat la coliba lui Martinko. L-au dus într-o cameră şi l-au pus în pat. Femeile au făcut ceai din diferite feluri de ierburi.

El şi-a revenit şi le-a mulţumit pentru grija şi dragostea lor, şi că i-a permis lui Josko să vină şi să locuiască cu el. Marinko s-a plâns numai că a trebuit să trăiască aşa de mult în lume fără Dumnezeu; că ei nu i-au spus despre El, cu toate că ştiau totul despre El. Le-a reproşat că au trăit ca şi cum Dumnezeu nu ar fi existat.

Groparul a încercat să-l înveselească spunându-i că se va face din nou sănătos şi va mâna iarăşi turma la primăvară. Morăriţa i-a promis că va construi o nouă colibă pentru ei, dar Martinko ştia că niciodată nu va mai avea nevoie de ea. El ştia că Domnul Isus venise să-l ia în acel oraş de aur. El a spus la revedere fiecăruia şi la urmă lui Josko. L-a încurajat să se încreadă în Isus şi i-a spus primul verset pe care l-a învăţat din Bible. (Spuneţi Ioan 3:16 încă odată cu copiii). Apoi el a adormit şi nu s-a mai trezit niciodată.

Era dimineaţă, când Isus l-a luat acasă. Viaţa lui Martinko pe pământ s-a sfârşit, dar ea continuă în cer. Fiecare persoană care Îi dă Domnului Isus viaţa poate să aştepte cu nerăbdare să trăiască cu Isus pentru totdeauna în cer.

AMEC
CaleaTurnişorului nr. 90, 550048 Sibiu
Tel. 0269 229994/ 0369 405255
E-mail: amec.cef@gmail.com